

Scott Ritter: O tom, jak se mluví o Putinovi

 infokurýr.cz/n/2023/12/22/scott-ritter-o-tom-jak-se-mluvi-o-putinovi

kurýr

22. prosince 2023

V březnu jsem měl možnost zúčastnit se on-line fóra, kde známý ruský expert informoval o „základní pravdě“, jak ji vidí z Moskvy.

Po tomto briefingu byl dán prostor pro dotazy. Všiml jsem si, že brífér, moderátor a vlastně i publikum opakovaně používali termín „invaze“ k popisu toho, co Rusko nazvalo „speciální vojenskou operací“.

Upozornil jsem na omezené cíle ruského vojenského úsilí v době jeho zahájení, konkrétně na cíl donutit Ukrajinu, aby souhlasila s vyjednáváním, a zeptal jsem se, zda termín „speciální vojenská operace“ není přesnějším popisem skutečnosti.

Expert mou otázku pochopil a souhlasil, že termín „speciální vojenská operace“ s sebou nese specifickou konotaci, která ji odlišuje od klasické vojenské invaze. Ve skupinovém chatu, kde se účastníci mohli vyjádřit k průběhu jednání, však jeden člověk nabídl následující postřeh: „Speciální vojenská operace? Co to je? Já Putinem nemluví.“

Cílem tohoto fóra bylo lépe informovat účastníky o jednom z nejpalčivějších problémů současnosti – konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou – a lépe je připravit na posuzování důsledků tohoto konfliktu v celosvětovém měřítku.

Vzhledem k tomu, že se kolektivnímu Západu nepodařilo prosadit svou vůli vůči Rusku prostřednictvím konfliktu, který je všeobecně považován za zástupný, by se mohlo zdát, že určitá forma retrospektivní analýzy bude na místě. Pro konstruktivní zapojení do takové činnosti by však bylo zapotřebí dohodnutého lexikonu, který by umožnil efektivní komunikaci.

Vzhledem k tomu, že Rusko má v konfliktu převahu, lze se domnívat, že by měl být věnován určitý zájem tomu, jak Rusko konflikt definuje. Stručně řečeno, každý, kdo má zájem poučit se z kolektivního selhání Západu na Ukrajině, by se měl naučit „mluvit Putinem“.

Opotřebované myšlení studené války

Problém je v tom, že ti na Západě, kteří by měli připravovat správný lexikon, z něhož by bylo možné rusko-ukrajinský konflikt přesněji posoudit, místo toho operují se zastaralým lexikonem zakořeněným v jazyce a myšlení doby, která již neexistuje, zrozeným z mentality studené války, která brání jakékoli hlubokomyslné a relevantní analýze skutečné situace mezi Ruskem a Západem.

Spojené státy i NATO označují rusko-ukrajinský konflikt za konflikt s existenčními důsledky pro Evropu a svět, přičemž generální tajemník NATO Jens Stoltenberg zašel v říjnu 2022 tak daleko, že prohlásil, že „vítězství Ruska ve válce proti Ukrajině bude porážkou NATO“, a zlověstně dodal: „To nelze připustit.“

Špatná zpráva, pane Stoltenbergu – Rusko vyhrálo. Ačkoli „speciální vojenská operace“ ještě nebyla ukončena, Rusko se zmocnilo strategické iniciativy ve všech oblastech, pokud jde o konflikt s Ukrajinou, a donutilo ukrajinskou armádu ukončit protiofenzívu, do níž ukrajinská vláda a její spojenci z NATO investovali desítky miliard dolarů vojenských prostředků a desítky tisíc ukrajinských životů v naději, že dosáhnou rozhodujícího vítězství nad ruskou armádou na bojišti.

Dnes Ukrajina zjišťuje, že její armáda je v důsledku bojů zdecimovaná a není schopna se udržet jako soudržná bojová síla na bitevním poli. Spojené státy a NATO se rovněž ocitly v situaci, kdy nejsou schopny a/nebo ochotny nadále dodávat Ukrajině finanční prostředky a materiál potřebný k udržení životaschopné vojenské přítomnosti na bojišti.

Rusko v současné době přechází z pozice pružné obrany a místo toho zahajuje útočné operace podél linie dotyku, jejichž cílem je využít příležitostí, které nabízí stále více vyčerpaná a poražená ukrajinská armáda.

Americký prezident Joe Biden podobně tvrdil, že ruské vítězství je nepřijatelné.

„*Nemůžeme nechat Putina vyhrát,*“ řekl Biden na začátku tohoto měsíce, aby vyvinul tlak na americký Kongres, který dovolil, aby se ukrajinský konflikt zapletl do domácí americké politiky, přičemž klíčoví republikáni v Senátu i ve Sněmovně reprezentantů odmítli podpořit návrh zákona o financování, který spojuje přibližně 60 miliard dolarů na pomoc Ukrajině s penězi pro Izrael a imigrační reformou.

„Jakékoli narušení naší schopnosti zásobovat Ukrajinu jasně posiluje Putinovu pozici,“ uzavřel Biden.

Bidenova formulace svízelné situace, které čelí jeho administrativa, podtrhuje, do jaké míry si USA a jejich evropští spojenci osobují rusko-ukrajinský konflikt. V jejich očích je to válka ruského prezidenta Vladimira Putina.

Samotné Rusko bylo ve skutečnosti redukováno na pouhý přívěsek ruského prezidenta. Biden v tom není sám. Celá třída někdejších „expertů“ na Rusko – včetně takových, jako je bývalý velvyslanec USA v Rusku Michael McFaul, Pulitzerovou cenou oceněná historička Anne Applebaumová a řada takzvaných expertů na národní bezpečnost, včetně bývalé zástupkyně národního zpravodajského důstojníka pro Rusko Andrey Kendallové-Taylorové a bývalé ředitelky pro Rusko v Radě národní bezpečnosti Fiony Hillové – učinila z probíhajícího konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem pouze Putinův problém.

V nedávném rozhovoru pro Politico Hillová, spoluautorka knihy *Mr. Putin: Operative in the Kremlin*, vydané v roce 2015, zrcadlila prohlášení Stoltenberga a Bidena, kteří definovali rusko-ukrajinský konflikt jako existenční krizi.

Kendall-Taylor, který byl v roce 2022 spoluautorem článku v časopise *Foreign Affairs* s názvem „Začátek konce Putina?“, podobně považuje konflikt za rozšíření potřeb Putina jako jednotlivce, více než potřeb Ruska jako národa.

„Putin,“ řekl Kendall-Taylor v lednu 2022, před zahájením speciální vojenské operace, pro NPR,

„skutečně usiluje o to, aby Ukrajina zůstala na ruském orbitu. Po dvaceti letech, kdy byl u moci, přemýšlí o svém odkazu a chce být vůdcem, který vrátil Rusku velikost. A aby toho dosáhl, musí obnovit ruský vliv na Ukrajině.

A pro něj je to myslím opravdu osobní. Putin se za 20 let – nyní 22 let u moci – opakovaně pokoušel přivést Ukrajinu zpět do svého vlivu a neuspěl. A myslím, že cítí, že teď je to – jeho čas, aby se postaral o tuto nedokončenou záležitost.“

Takový výsledek je podle Kendall-Taylorové samozřejmě nepřijatelný. „Myslím, že nepřeháním, když zdůrazním, jak důležitá je americká pomoc,“ řekla nedávno listu *The New York Times*. „Pokud pomoc nebude pokračovat, pak tato válka získá radikálně odlišný charakter, pokud jde o další vývoj.“

Applebaumová v listopadu napsala pro *The Atlantic* článek s názvem „Ruské impérium musí zemřít“, v němž tvrdila, že „lepší budoucnost vyžaduje Putinovu porážku – a konec imperiálních aspirací“. Nedávno se vyjádřila k Putinovu odkazu v souvislosti s konfliktem na Ukrajině.

„Myslím, že není pochyb o tom, že na Putina se bude vzpomínat jako na člověka, který se skutečně rozhodl zničit svou vlastní zemi,“ řekla Applebaumová v rozhovoru pro Rádio Svobodná Evropa/Rádio Svoboda loni v srpnu. Putin, prohlásila Applebaumová,

„je to někdo, kdo zhoršil životní úroveň, svobodu a kulturu samotného Ruska. Nezdá se, že by mu záleželo na blahobytu nebo prosperitě obyčejných Rusů. Jsou pro něj jen potravou pro děla. Nezajímají ho, víte, ruské úspěchy v infrastruktuře nebo umění nebo v literatuře a v čemkoli jiném. Rusové jsou pro něj chudí. A také vrátil zpět formu diktatury, o které si myslím, že si většina Rusů myslela, že ji nechala za sebou.“ To, co ruský prezident dělá, podle Applebaumové „skutečně ničí moderní Rusko. A myslím, že to je to, za co si ho budeme celkově pamatovat.“

„Rusko je problém, protože posiluje Putina“

McFaul, bývalý americký velvyslanec v Rusku, napsal memoáry Od studené války k horkému míru: V knize se píše: Americký velvyslanec v Putinově Rusku. V nedávném rozhovoru pro Rádio Svobodná Evropa/Rádio Svoboda McFaul uvedl: „Změnil jsem své názory v důsledku této strašlivé, barbarské války na Ukrajině, protože Putin učinil rozhodnutí napadnout Ukrajinu.“ McFaul nyní tvrdí, že problémem je Rusko, protože Rusko Putina zmocnilo.

McFaul své hodnocení podporuje trochou revizionistické historie.

McFaul označil Putina za „zcela náhodného vůdce Ruska“ a označil ho za „kreaturu stávajícího režimu“, kterou jmenoval Boris Jelcin, první prezident Ruska, a která postrádá jakoukoli smysluplnou politickou voličskou základnu.

Putin, tvrdí McFaul, *„chce vytvořit mýtus, že ‘v 90. letech byl chaos a já jsem přišel jako hrdina’. To je naprostý nesmysl,“* tvrdí McFaul. *„To není historie taková, jaká byla ve skutečnosti.“*

Vzhledem k tomu, že Putin nemá politický rodokmen, McFaul říká, že *„nemusíme nutně vědět, zda ho Rusové podporují. Jak to můžete vědět, když tam nejsou skutečné svobodné a spravedlivé volby, když tam nejsou skutečná média? Za těchto podmínek nemůžete vědět, zda je populární, nebo ne.“*

McFaul říká, že *„jsem změnil názor“* na vinu ruského lidu za Putina.

„v důsledku této strašlivé, barbarské války na Ukrajině, protože Putin učinil rozhodnutí o invazi na Ukrajinu. Nebylo žádné hlasování, není žádné referendum. Nevíme, co si Rusové o tomto rozhodnutí skutečně mysleli. Existují před ním průzkumy veřejného mínění, které naznačují, že ten boj nechtěli, a to i od nezávislých organizací, dokonce i západních.“

Ale jakmile tam vstoupil, měl podporu – jak to obvykle bývá, když jdou země do války – a teď jsou tam Rusové, kteří znásilňují ukrajinské ženy a děti; jsou tam Rusové, kteří páchají obrovská zvěrstva uvnitř Ukrajiny. Takže Putin nemůže dělat tyto věci bez podpory Rusů. A proto ta výmluva, že Rusové nejsou vinni a že by se s nimi nemělo zacházet špatně a že by neměli být sankcionováni kvůli autokracii, s tím nesouhlasím.“

McFaul uzavírá, že Putinova válka je nyní válkou Ruska.

McFaulova nepodložená tvrzení o ruských zvěrstvech poskytují jasný obraz o tom, na jakém základě bez faktů bývalý velvyslanec utváří svůj narativ o Putinově Rusku.

McFaulovo tvrzení o znásilňování je obzvláště křiklavé, uvážíme-li, že v době jeho rozhovoru – v červenci 2023 – byla tato tvrzení potlačena samotnou Ukrajinou po odhalení, že zmocněnkyně ukrajinského parlamentu pro lidská práva Ljudmila Denisová vydala oficiální prohlášení s použitím neověřených informací.

V dopise adresovaném parlamentu ukrajinští novináři uvedli, že zprávy Denisovové Ukrajinu poškozují, a poznamenali, že informace, které úřad Denisovové zveřejnil, média považovala za faktické a „následně je použila v článkách a projevech veřejných činitelů“.

Denisovová byla propuštěna v květnu 2022 – více než rok předtím, než McFaul zopakoval její zdiskreditovaná tvrzení v živém projevu opatrnosti, kterou vytyčili ukrajinští novináři.

McFaul svůj změněný názor na spoluzodpovědnost ruského lidu za konflikt s Ukrajinou do značné míry založil na svém chápání událostí z 90. let a na tom, jak tyto události formovaly vzestup Vladimira Putina na politickou scénu.

Je zajímavé, že McFaul tvrdí, že jakákoli představa o desetiletí 90. let jako o desetiletí „chaosu“ pro Rusko je mýtus. Toto tvrzení je obzvláště zvláštní proto, že McFaul sám byl osobně zapojen do dění v Rusku 90. let a měl by to vědět lépe.

McFaul přijel do Moskvy v roce 1990 jako hostující vědecký pracovník na Moskevské státní univerzitě. Později přijal místo konzultanta v Národním demokratickém institutu (NDI), který sám sebe označuje za *„neziskovou, nestrannou, nevládní organizaci, která podporuje demokratické instituce a postupy ve všech regionech světa“*, čímž se stírá hranice mezi akademickou a aktivistickou činností.

NDI byla založena v roce 1983 s cílem podporovat operace „veřejné diplomacie“ na podporu národních bezpečnostních zájmů USA. Jako zástupce NDI v Moskvě McFaul aktivně podporoval „Demokratické Rusko“, koalici ruských politiků vedenou Jelcinem, kterého McFaul později označil za „katalyzátor konce studené války“.

Ve své knize *Russia's Unfinished Revolution* (Nedokončená revoluce v Rusku) z roku 2001: McFaul se otevřeně hlásil ke konceptu „demokracie“, který se projevoval v podobě Jelcina, ačkoli McFaul až příliš dobře věděl, že Jelcin není nic víc než loutka vybraná Spojenými státy.

McFaul se pohoršoval nad Putinovým vzestupem k moci a místo toho nabízel alternativní realitu, podle níž Jelcin, který na Silvestra 1999 odstoupil z funkce ruského prezidenta, jmenoval místo Putina svým nástupcem Borise Němcova (kterého McFaul označuje za „zjevného dědice“).

McFaul nikdy neodpustil Rusku hřích Putinova jmenování – v knize *Russia's Unfinished Revolution* (Nedokončená revoluce v Rusku) prohlásil, že bývalý důstojník KGB „způsobil značné škody demokratickým institucím“ v Rusku, což je pozoruhodný příklad osobní zaujatosti, uvážíme-li, že Putin se ujal moci v roce 2000 a McFaulova kniha vyšla v roce 2001.

McFaul se navíc dopustil značného historického revizionismu, vzhledem k tomu, že za Jelcina v Rusku žádné „demokratické instituce“ neexistovaly – ruské tanky střílející v říjnu 1993 na ruský parlament na Jelcinův rozkaz spolu s otevřeným zfalšováním voleb v roce 1996 s podporou Spojených států to zaručovaly.

McFaul byl s touto historií více než obeznámen – pomáhal utvářet podmínky, které ji způsobily -, takže jeho současná amnézie je podezřelá.

On Speaking Plain 'Putin' vyšel na ICH 20.12.2023.

Překlad Zvedavec.org